

Top 5 bài văn mẫu Kể lại truyện “An Dương Vương và Mị Châu - Trọng Thủy” theo lời kể của nhân vật Trọng Thủy Văn 10 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Kể lại truyện “An Dương Vương và Mị Châu - Trọng Thủy” theo lời kể của nhân vật Trọng Thủy Ngữ Văn lớp 10 mẫu 1

Khi ấy, cha ta Triệu Đà mong muốn chiếm lấy mảnh đất Âu Lạc để mở rộng bờ cõi đất nước, vua cha có thể thống lĩnh hàng trăm hàng nghìn người. Với ước muốn ấy vua cha ta đã chuẩn bị một đội quân tinh nhuệ để tiến hành cuộc chiến mở rộng lãnh thổ. Lại được biết bên nước Âu Lạc xây thành mãi mà vẫn đồ, ngày này tháng nọ trôi qua mà vẫn không xong nên cha càng thấy làm mừng. Cha từng nói với ta có lẽ đây chính là ý trời, thiên thời địa lợi, nhân hòa có đủ cả ngay lập ta sẽ đem quân tiên đánh nội trong ngày mai.

Triệu Đà cha ta cùng với đội quân của mình tiến đánh Âu Lạc nhưng ngạc nhiên hay khi đặt chân lên mảnh đất đó một chiếc thành xây dựng kiên cố sừng sững trước mắt. Vua cha sững sờ không thể tin vào mắt mình thế nhưng với đội quân đông đảo cha ta quyết tâm chiếm thành cho kì được. Đội quân một tiến đến cổng thành để phá cổng, đội quân hai sẵn sàng giương cung bắn lên thành, đội quân phía sau tiếp tế cho hai đội quân trước. Cha ta mình cười voi tay cầm thanh gươm lấp liệt ngồi chỉ huy. Những tướng với số quân đông áp đảo cha ta có thể chiến thắng trở về nhưng không. Vua cha lại phải sững sờ trước chiến thắng của một nước thiếu quân lực yếu Âu Lạc.

Số quân trở về còn lại rất ít, chẳng biết từ đâu hàng trăm mũi tên bay từ phía thành ra mũi nào mũi này trúng vào hàng trăm người. Người trúng thì chết ngay tức khắc. Vua cha rút quân về nước kể lại cho ta nghe câu chuyện đó. Người tức giận hỏi lâu trấn tĩnh lại bèn nghĩ ra một cách đó là giả vờ xin hòa để cầu thân. Vua cha sai ta sang cầu hôn người con gái duy nhất của vua Âu Lạc. Vì đất nước vì vua cha ta cũng chiều lòng chấp nhận.

Khi đến thành Cổ Loa ta được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của một người con gái xinh đẹp. Nàng là Mị Châu, ánh mắt nàng thăm thẳm, làn da trắng và một đôi môi đẹp. Ta đã mê nàng từ cái nhìn đầu tiên. Yêu nàng là thế, say đắm với nhan sắc nàng là thế nhưng ta không thể quên nhiệm vụ. Ở lâu trong cung điện của vua An Dương Vương ta bắt đầu hỏi về bí mật nọ. Vợ ta – Mị Châu ngây thơ trong sáng không có chút nghi ngờ gì kể lại cho ta nghe tất cả. Chiếc nỏ ấy là vuốt rùa vàng thần Kim Quy, nàng còn cho ta xem và cho biết chỗ cất. Một hôm nhân cơ hội không có ai ta đã lấy trộm được chiếc nỏ thần rồi biện cố về nước thăm cha. Trong những ngày

tháng là vợ chồng ta thực sự yêu nàng Mị Châu vì thế trước khi đi ta có dặn nàng nếu có chuyện gì xảy ra thì hãy mặc áo lông ngỗng rắc trên đường đi để ta tìm đến nàng.

Ngay khi đem được chiếc nỏ thần trở về vua cha lập tức đem quân đánh chiếm Âu Lạc. Vua An Dương Vương không thấy nỏ thần đâu, số quân thiệt hại ngày càng nhiều, thành Cổ Loa thất thủ. Vua liền cưỡi ngựa cùng con gái mình chạy trốn trước. Mị Châu làm đúng như lời ta dặn, cha ta và ta cứ theo dấu vết lông ngỗng mà theo. Khi hết dấu lông ngỗng cũng là lúc ta nhìn thấy nàng nằm trên bờ cát vết chém ở cổ ứa ra những giọt máu đỏ đậm như một nỗi căm phẫn. Ta thương xót ôm nàng vào lòng mà thét lên.

Sau những ngày tháng mất nàng thì hồn ta cũng như đã chết. Ruột ta đau, lòng ta quặn, ngày qua ngày, tháng qua tháng không ăn không uống. Một hôm nọ ta thân thờ đứng trước giếng soi lại mình để thấy tội lỗi mà ta đã dành cho người con gái thương yêu nhất. Ta nhìn thấy nàng, vui vẻ mừng rỡ ta lao xuống ôm nàng vào lòng với tất cả nỗi nhớ và sự hối hận.

Văn mẫu lớp 10 Kể lại truyện “An Dương Vương và Mị Châu - Trọng Thủy” theo lời kể của nhân vật Trọng Thủy mẫu 2

Tôi là Trọng Thủy, con trai vua Triệu Đà ở phương Bắc. Sau khi An Dương Vương, vua nước Âu Lạc xây xong Loa Thành được một thời gian thì cha tôi kéo quân sang đánh chiếm. Vì An Dương Vương có nỏ thần Kim Quy, bắn một phát chết hàng vạn người nên quân lính của cha tôi bại trận, bỏ chạy về Trâu Sơn, không dám đánh nhau nữa. Biết không thể thắng, cha tôi bèn cầu hoà, chờ dịp khác.

Không bao lâu, cha tôi xin An Dương Vương gả con gái yêu là Mị Châu cho con trai mình. Tưởng cha tôi thực tâm hoà hiếu, An Dương Vương vui lòng nhận lời và còn cho tôi ở rể trong Loa Thành. Trước khi sang Âu Lạc, cha tôi đã dặn dò rất kỹ và trao cho tôi nhiệm vụ phải do thám bằng được bí mật của nỏ thần.

Lúc đầu, để thuận lợi cho công việc, tôi phải vờ tỏ vẻ yêu mến Mị Châu, nhưng dần dần, trước nhan sắc tuyệt trần và tính tình hiền dịu của nàng, tôi đã say mê từ khi nào chẳng biết. Chúng tôi sống hoà hợp, hạnh phúc bên nhau. Tuy vậy, tôi vẫn không quên việc trọng đại mà cha tôi giao phó.

Vào một đêm trăng đẹp, tôi dâng rượu quý, cố chuốc cho An Dương Vương uống thật say. Khi mọi người đã ngủ, tôi tỉ tê hỏi Mị Châu về chỗ cất giấu nỏ thần và ngỏ ý muốn được xem tận mắt. Nàng vui vẻ dẫn tôi đi và còn chỉ cho tôi biết nỏ

thần thiêng là cái lẫy bằng vuốt Rùa vàng. Tôi ngâm làm một cái lẫy giả giống hệt, thay thế vào đó.

Lấy được lẫy thần, tôi vội vã về thăm cha ít lâu. Lúc chia tay, tôi nói với Mị Châu: "Tình vợ chồng không thể lãng quên, nghĩa mẹ cha không thể dứt bỏ. Nay ta trở về thăm cha, nếu như đến lúc hai nước thất hoà, Nam Bắc cách biệt, ta muốn tìm nàng, lấy gì làm dấu?". Mị Châu rơi lệ, ngâm ngùi đáp: "Thiếp phận nữ nhi, nếu gặp cảnh li biệt thì đau đớn khôn xiết. Thiếp có chiếc áo gấm lông ngỗng, thường mặc trên mình, đi đến đâu sẽ rút lông mà rắc ở ngã ba đường để làm dấu, như vậy sẽ có thể cứu được nhau."

Tôi về nước dâng lẫy thần cho cha. Cha tôi mừng lắm, lập tức cất binh sang đánh chiếm Âu Lạc. Đoàn quân đông mấy chục vạn người âm thầm tiến sát Loa Thành mà không thấy An Dương Vương chống trả. Lúc cha tôi dẫn đầu đạo quân nhằm cửa thành xông tới thì An Dương Vương mới sai mang nỏ thần ra bắn. Thấy nỏ không còn hiệu nghiệm, ông bèn đặt Mị Châu lên lưng ngựa rồi bỏ chạy về phương Nam.

Tôi cùng một số binh lính cứ theo dấu lông ngỗng mà đuổi. Tới bờ biển thì không thấy bóng dáng An Dương Vương đâu cả, chỉ có xác Mị Châu nằm bên vũng máu, đầu lia khỏi cổ. Đau đớn khôn cùng, tôi mang xác nàng về an táng ở Loa Thành. Ngày ngày, tôi phủ phục bên mộ nàng mà than khóc, thương tiếc khôn nguôi. Tôi tự trách và giận mình ghê gớm. Vì tôi lừa dối nàng mà nàng vô tình mắc tội tiếp tay kẻ thù, dẫn đến thảm họa nhà tan, nước mất. Tội lỗi của tôi là không thể tha thứ. Tôi chỉ có thể lấy cái chết để đền tội mà thôi. Bất chợt tôi nghĩ đến cái giếng trong Loa Thành, nơi tôi và nàng cách đây chưa lâu thường cùng nhau soi bóng.

Kể lại truyện “An Dương Vương và Mị Châu - Trọng Thủy” theo lời kể của nhân vật Trọng Thủy Văn 10 hay nhất mẫu 3

Lòng ta quận thắt khi nhìn thấy thi thể nàng, ta đứng lặng hồi lâu nhìn dòng máu đỏ thấm chảy xuống biển. Ta một kẻ vô tâm đã không nhận ra tình yêu Mị Châu dành cho mình, ta một kẻ mù quáng vì quyền lực. Nàng chết rồi ta biết phải sống sao, cuộc đời ta biết sẽ đi về đâu khi thiếu tình yêu thương, sự quan tâm chăm sóc của nàng. Ta không còn đứng vững nữa, ta ôm xác nàng Mị Châu mà khóc. Ông trời đã trêu đùa tình yêu của ta và nàng quá rồi...

Ta vẫn còn nhớ ngày vua cha (Triệu Đà) thất bại thảm hại sau đợt tấn công với vua An Dương Vương nước Âu Lạc, khuôn mặt cha sa sầm, ánh mắt bùng bùng giận dữ. Âu Lạc vốn là vùng đất phía Nam đất nước ta, đó là nơi thiên nhiên, sản vật vô cùng phong phú, tốt tươi, thuận tiện giao thương buôn bán. Từ lâu vua cha ta đã muốn chiếm vùng đất đó. Nhưng quân đội Âu Lạc rất tài giỏi, vũ khí tối tân nên

nhều lần cha ta đem quân tấn công mà chỉ nhận về thất bại. Ta là con cả, nhưng cũng không biết làm gì hơn, chỉ biết động viên cha dưỡng sức, luyện tập quân đội chờ đến lần sau.

Sau mấy ngày, bỗng nhiên cha ta gọi ta vào ngự phòng nói chuyện riêng. Cha yêu cầu ta hãy sang nước Âu Lạc lấy nàng Mị Châu và phải lấy cho bằng được bí mật của đất nước Âu Lạc về đây. Phận làm con lại là bề tôi, ta không thể nào làm trái ý cha. Ta nhận lời mà lòng đầy băn khoăn, bởi ta không biết nàng Mị Châu là ai, ta không yêu nàng sao có thể nên duyên, và liệu ta có thể làm tròn sứ mệnh mà vua cha giao cho.

Ngày ta và vua cha nhận được lời đồng ý kết duyên của vua An Dương Vương ta và cha vô cùng sung sướng. Ta luôn nghĩ rằng An Dương Vương không quên lòng dạ phương Bắc, luôn hòng chiếm phương Nam nên sẽ không bao giờ đồng ý. Nào ngờ... Vậy là ông trời đã giúp cha con ta một bước. Cha con ta nhanh chóng chuẩn bị lễ vật, cử hành hôn lễ và cũng là để sớm thực hiện âm mưu như đã trù tính trước đó.

Trước khi sang Âu Lạc ta đã tìm hiểu qua về nàng Mị Châu – vợ tương lai của ta. Nàng là người con gái xinh đẹp, hiền thực, nét na lại là con duy nhất của vua An Dương Vương nên rất được cưng chiều.

Ngày diễn ra hôn lễ, ai cũng vui mừng, nhất là vua cha ta, bởi kế hoạch của ông đã từng bước thành công. Còn ta lòng nặng trĩu ưu tư và lo lắng, sứ mệnh cao cả đó liệu ta có thể hoàn thành, và sau khi hoàn thành ta biết sẽ phải cư xử ra sao với nàng Mị Châu.

Sau lễ kết hôn ta chính thức trở thành con rể của nước Âu Lạc, theo phong tục nơi đây ta về sống cùng Mị Châu. Nàng là người con gái dịu dàng, nữ tính, trong sáng và vô cùng thơ ngây. Nàng yêu ta, chăm lo cho ta, điều này ta biết rõ, từng ánh mắt, từng lời nàng nói tràn đầy âu yếm và tin yêu. Ta luôn đáp lại nàng bằng sự hời hợt, ta lấy nàng là nhiệm vụ nên yêu nàng cũng chỉ là một công việc. Thực lòng ta chưa bao giờ yêu Mị Châu thật tâm. Chỉ vì lúc ấy ý nghĩ chiếm đoạt bảo vật của Âu Lạc quá lớn đã khiến đầu óc ta lu mờ, ta không ngờ rằng ta đã yêu nàng tự lúc nào không hay.

Rồi ngày ấy cũng đến, nhân cơ hội An Dương Vương ra ngoài đi săn, ta đã thủ thủ tâm tình và xin Mị Châu cho xem trộm nỏ thần. Thoáng trên gương mặt nàng ta thấy có sự thay đổi, nàng nhìn thẳng mắt ta rồi vội quay đi ngay. Có lẽ nàng đã nhận ra chăng? Nhưng vì tình yêu với ta quá lớn, nên nàng đã mù quáng mà cho ta xem nỏ thần, mọi việc diễn ra đúng như kế hoạch, ta đã đánh tráo được lẫy nỏ khác

thay cho lấy Rùa Vàng mà Mị Châu không hề hay biết. Xong việc ta nói dối với nàng về thăm cha:

Bài văn mẫu lớp 10 Kể lại truyện “An Dương Vương và Mị Châu - Trọng Thủy” theo lời kể của nhân vật Trọng Thủy mẫu 4

Tôi là Trọng Thủy – hoàng tử của một đất nước xinh đẹp và luôn được vua cha yêu thương và tin tưởng hết mực. Cảnh bên vương quốc của tôi là một nước Âu Lạc phát triển phồn thịnh nổi danh với thành Cổ Loa vững chắc. Cha tôi vì tham vọng mà dùng mọi cách để cướp nước Âu Lạc và gây ra cho tôi một nỗi đau khổ không thể nào tả được.

Lần đầu tiên cha tôi đem quân sang đánh thì vua An Dương Vương có một loại vũ khí thần kì bắn một phát thì có hàng ngàn mũi tên bay ra. Thế là cha tôi thất bại nhưng ý định cướp nước Âu Lạc vẫn luôn nhen nhúm trong người ông và ngày càng phát triển lớn mạnh như một ngọn lửa bùng cháy, sôi sục. Sau vài ngày suy nghĩ, vua cha gọi tôi đến và bảo tôi đi ở rể cho vua An Dương Vương. Tôi quá bất ngờ vì điều này nhưng sau khi nắm rõ “ý đồ” của cha thì tôi đã tuân lệnh làm theo.

Cha cùng tôi sang nước Âu Lạc xin hòa và muốn tỏ thành ý kết bang giao hai nước. Thế là vua An Dương Vương đã chấp nhận và từ đó tôi phải rời xa quê hương để đi ở rể. Vợ của tôi đó là Mị Châu – Công chúa nước Âu Lạc. Mị Châu xinh đẹp tuyệt trần, quả giống như tên của nàng là một viên ngọc lung linh cao quý nhưng vẫn có những lúc nhẹ nhàng, trong sáng. Qua những ngày tháng sống bên Mị Châu, với cái tính tình dễ thương kia thì trái tim tôi đây có vẻ như đã rung động trước nàng. Nhưng tôi đây còn mạng trọng trách bên mình, lời cha khó cãi, tôi đành chôn giấu tình cảm ấy mà làm theo lời cha. Một hôm khi đang cùng Mị Châu đi dạo vườn Ngự quyền thì tôi thấy có một tảng đá xem có vẻ kì lạ nên tôi nghi ngờ, nỏ thần đang được cất giấu trong ấy. Tối hôm ấy, tôi không sao ngủ được, tôi biết rằng, sáng mai đây tôi phải dùng lời ngon ngọt để dỗ dành người vợ thân yêu cho mình xem trộm bí mật. Ta biết là có lỗi với nàng nhưng Mị Châu ơi nàng tha lỗi cho ta, ta không thể vì tình cảm cá nhân mà làm hỏng việc lớn của vua cha giao cho. Lúc này trái tim tôi như thất lại, cõi lòng tôi như tê tái, nhưng thôi hãy cố thực hiện xong nhiệm vụ rồi mới nhìn đến chuyện vợ chồng.

Sáng hôm sau, tôi rủ Mị Châu ra vườn bắt bướm, ngắm hoa. Mị Châu thích lắm, nàng cười tươi như hoa, rạng rỡ trước ánh ban mai ấm áp. Tôi và Mị Châu đuổi bắt nhau khắp khu vườn. Tôi cố tình chạy đến bên hòn đá kia và vấp té. Nàng chạy lại và lo lắng cho tôi vô cùng. Trong lúc Mị Châu không để ý tôi lấy tay thử gõ vào mặt đá thì quả thật bên trong là một cơ quan bí mật. Tôi cố giả vờ như không biết gì và tìm cách hỏi Mị Châu về hòn đá kì lạ này. Sau một lúc nói chuyện Mị Châu

đã cho tôi biết nỏ thần đã được giấu bên trong. Với gương mặt và thái độ tò mò như thật của tôi đã làm Mị Châu tin và đưa tôi vào đây xem nỏ thần. Đúng là một loại vũ khí thần kì nên luôn được cất giữ rất kín đáo để che mắt mọi người, chỉ có những người lân cận của vua mới biết được cách vào. Mị Châu đi lại bên tảng đá nhìn xuống chậu hoa Tường Vi đang nở rộ. Nàng nhẹ nhàng dùng tay xoay chậu hoa sang phải một vòng, bên trái một vòng, bỗng tảng đá dịch chuyển mở ra bên trong một hang động u tối. Tôi và Mị Châu đi đến nơi cất giữ nỏ thần, tôi nhìn rõ đến từng chi tiết một, con mắt tôi như muốn dán vào đấy. Tôi diện có chân lại đau và cùng Mị Châu quay lại tằm cung. Tôi âm thầm sai người làm giả một cái nỏ giống hệt như vậy và đánh tráo nỏ thần. Vào đêm hôm trước khi lên đường giao nỏ thần cho cha tôi, tôi và Mị Châu đã tâm sự với nhau đến khuya, tôi lấy đôi mắt nhẹ nhàng âu yếm nhìn người vợ xinh đẹp đáng thương mà hỏi:

Văn mẫu Kể lại truyện “An Dương Vương và Mị Châu - Trọng Thủy” theo lời kể của nhân vật Trọng Thủy Văn 10 mẫu 5

Sau khi xin hòa với vua An Dương Vương, cha ta đã rất tức giận và nuôi lòng hận thù chờ cơ hội để sang xâm lược thêm một lần nữa. Có lẽ ông ấy nhất quyết phải chiếm được Âu Lạc mới hả dạ. Ta đã làm tròn nghĩa vụ của một người con với cha, của một hoàng tử với đất nước, nhưng ta đã mất đi người vợ thủy chung và yêu thương ta hết mực. Mị Châu, ta thật có lỗi với nàng. Ta không xứng đáng để được nàng gọi là chồng nữa.

Chỉ vì lòng tham muốn chiếm được Âu Lạc, cha ta đã lập âm mưu lấy trộm chiếc nỏ thần để đánh gục vua An Dương Vương. Chiếc nỏ ấy do Rùa Vàng tặng cho vua sau khi giúp ngài xây thành Cổ Loa để bảo vệ đất nước. Vua cha ta đã đem quân sang xâm chiếm Âu Lạc, bị vua An Dương Vương dùng nỏ thần đánh lại, quân lính và binh sĩ tan tác, thu to, đành phải cầu hòa. Ít lâu sau, cha đã đưa ta đến cầu hôn Mị Châu – con gái vua nước Âu Lạc. Phận làm con ta phải nghe lời cha, dù trong lòng cũng có phần áy náy, nhưng làm sao ta có thể tạo phản được. Vua An Dương Vương không chút nghi ngờ, gả người con gái mà mình hết mực yêu thương cho con trai của kẻ đã từng xâm chiếm nước mình. Lễ cưới đã diễn ra, vua An Dương Vương nghĩ rằng từ nay mối quan hệ giữa hai nước sẽ trở nên thân thiết hơn, và không có chuyện xâm lấn xảy ra nữa. Về phần Mị Châu, Nàng thật hiền dịu, nét na, xinh đẹp, lại yêu thương ta thật lòng. Ta không nỡ lừa dối nàng. Nhưng lệnh vua cha đã giao. Ta buộc phải tìm mọi cách để Mị Châu cho xem trộm chiếc nỏ thần của vua An Dương Vương. Đúng như kế hoạch, cha ta đã sai người làm một chiếc nỏ giống y đúc chiếc nỏ thần để ta tráo đổi. Vua An Dương Vương và Mị Châu không hề hay biết.

Năm ấy, cha ta đem quân xâm chiếm Âu Lạc một lần nữa. Vua An Dương Vương chủ quan, cậy có chiếc nỏ thần nên vẫn ung dung không hề lo lắng. Nhưng còn đâu chiếc nỏ thần nữa. Khi phát hiện ra chiếc nỏ giả thì đã quá muộn. Vua đành phải dẫn theo Mị Châu chạy trốn. Theo đúng lời hẹn ước lúc trước, Mị Châu đã rắc lông ngỗng ở mỗi đoạn đường rẽ để làm dấu cho ta tìm theo. Nào ngờ, tới bờ biển, rùa vàng ngoi lên thét lớn: “Kẻ nào ngồi sau ngựa, chính là giặc đó”. Ngay lập tức, vua An Dương Vương vung kiếm giết chết Mị Châu. Có nỗi đau nào khi chính tay mình phải giết đứa con gái mà mình hết mực yêu thương? Lỗi là tại ta. Ta đã phụ lòng nàng. Mị Châu chết, máu nàng chảy xuống biển, trai sò ăn phải đều biến thành ngọc đúng như lời nàng đã thề nguyện trước lúc chết. Thật tội nghiệp cho người con gái dịu dàng, nét na và chung thủy nghĩa tình. Nàng không có tôi. Chính ta là người đã gây nên cái chết bi thảm cho nàng. Ta sẽ chôn xác nàng bên cạnh Loa Thành. Dù cuộc hôn nhân này do cha ta sắp đặt, nhưng nàng là một người con gái rất tuyệt vời, nàng đã yêu thương ta thật lòng. Vậy mà ta lại dối lừa nàng, khiến nàng phải chịu kết cục bi thương này. Hình bóng nàng lúc nào cũng quần quanh hiện hữu trước mắt ta. Làm sao có thể cho nàng sống lại được nữa để ta chuộc lỗi với nàng đây?

Có lẽ, nàng đang ở dưới giếng sâu kia, ta sẽ đến với nàng, để thực hiện tình nghĩa phu thê với nàng, không phụ lòng nàng đã chung thủy với ta. Ta nhảy xuống giếng, xác ta đã chết, nhưng linh hồn vẫn còn đây. Ta gặp lại Mị Châu trong hình hài của những viên ngọc trai. Nàng sáng và đẹp lấp lánh. Ta nguyện làm nước giếng này để rửa sạch nỗi oan cay đắng cho nàng.